

Kino
v hlavě

Mario Hanáček

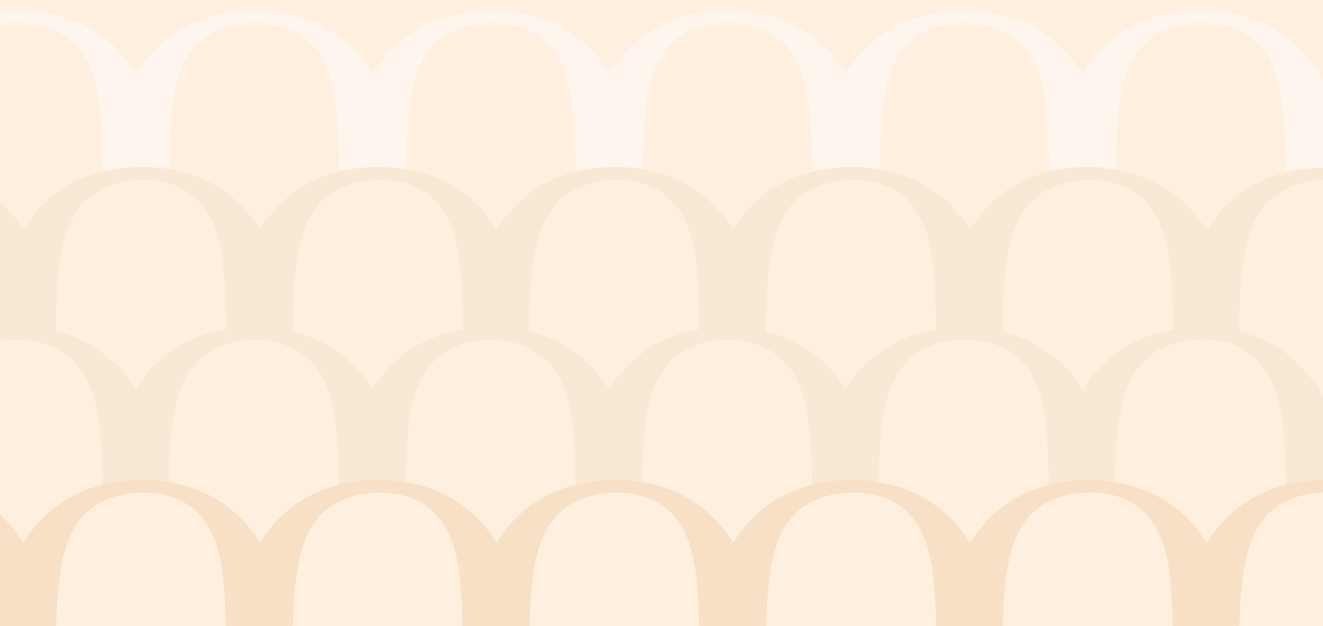
*Kino
v hlavě*

© texty Mario Hanáček, 2016
© obrazy Jan Samec, 2016
ISBN 978-80-7589-087-0

KINO

Mario Hanáček

Kmotři knihy

Mario Hanáček ještě **věří v sílu slova. Slovo opírá o myšlenku a ta myšlenka brání tento svět.** Mám rád stručnost, lapidárnost, srozumitelnost, ale taky mám rád odvahu, s kterou slova odkrývají naši bezradnost a bezbrannost. Mario dobře ví, že slova tento svět nespasí, nezachrání ho ani myšlenky, ani činy. Slova, myšlenky i činy tento svět pravděpodobně zničí. A přesto hledáme, stejně jako Mario, záchranný pás. Lásku, krásu, harmonii... Skutečnou, jistou a neodvratnou prohrou by bylo nehledání. Hledáme proto, abychom našli, a nalézáme proto, abychom dál hledali. Hledáme tedy proto, abychom hledali. Je v tom jistá naděje. Jsem rád, že ještě žijí Hledači! Díky, Mario...

Petr Jančařík

Když mne Mario nedávno oslovil, překvapil mě prosbou o recenzi svých básní. To mně polichotilo, říkal jsem si, konečně mohu dělat i já chytrého. Doposud jsem napsal asi 250 písňových textů, a tak jsem se s mírným despektem začel do jeho básní, které mi okamžitě vyrazily dech. V tu chvíli jsem si připadal jako pouhý veršotepec. Básně Mario Hanáčka mají patřičný duchovní rozměr, upřímnost a fantazii. Cítím v nich pokoru, která je ostatně dobrým autorům vlastní.

Knize přeji hodně stejně nadšených čtenářů.

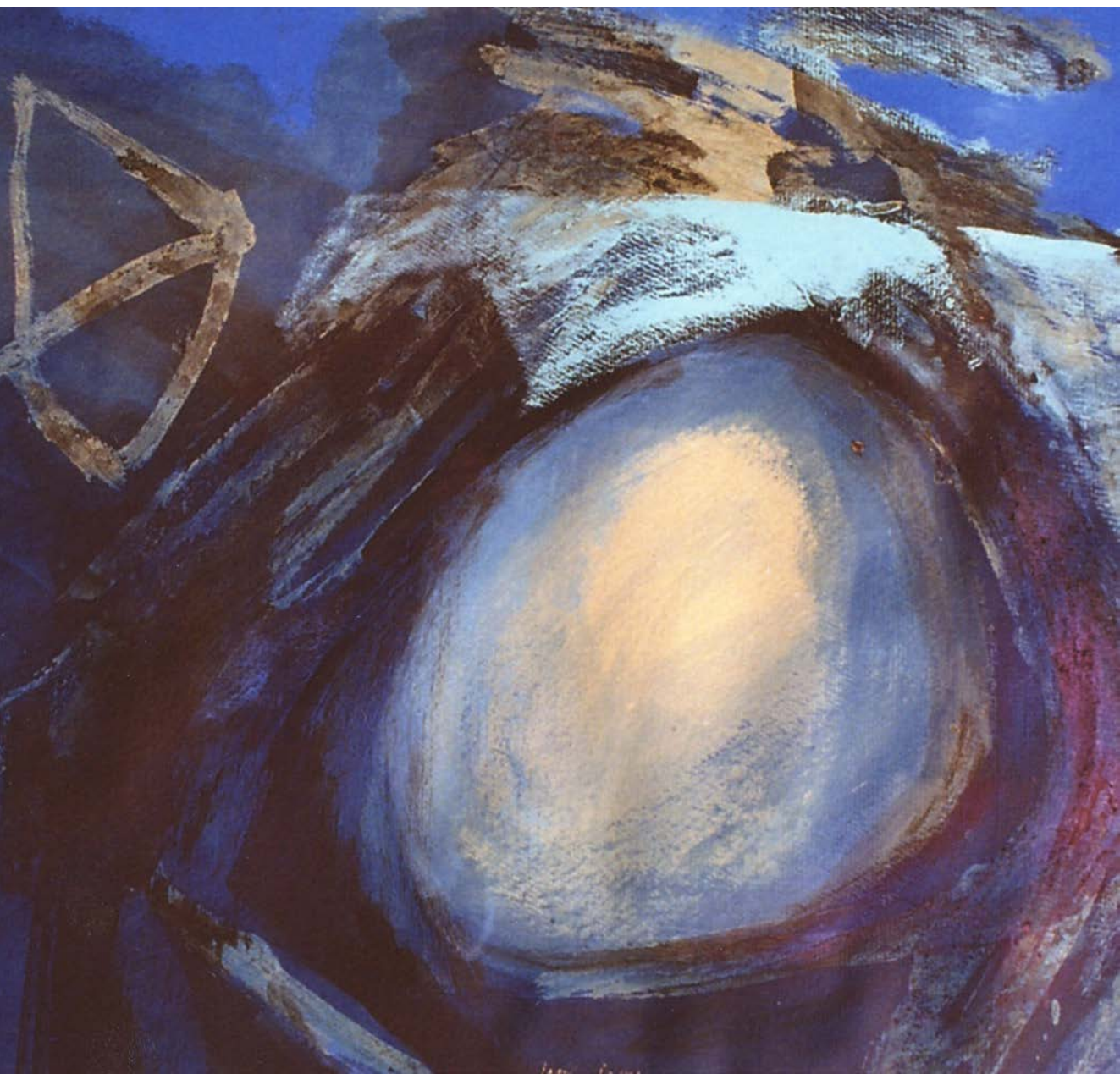
Pepa Štross

To se tak někdy stane,

že kroky Osudu prokříží náhodně cesty lidí, kteří by se jinak určitě minuli. No Osud... Kamarád a dlouholetý kolega Luděk Brábník dostal nabídku na angažmá v Norsku a měl rozjetý projekt „Jeviště bez líčidel“ v Chodově u Karlových Varů. Nabídl mi tuhle milou sešlost jako záskok a já se tak dostal – vedle sportovních hvězd – do kontaktu s nevídanou plejádou skvělých kumštýřů. Za čtvrtstoletí se jich tu se mnou vystřídalo více než 120 a vždy byly tyhle osobnosti v noblesní péči Maria. Jména, která se tu za ty roky vystřídala, zní každému jako visačka té nejvyšší kvality: Horníček, Sovák, Kopecký, Brzobohatý, Munzar, Brodský, Suchý a z reprezentantek něžné poloviny lidstva Jirásková, Bohdalová, Janžurová, Hlaváčová, Zázvorková, Adamovská a hromada dalších. Mario o každém věděl neskutečné informace a i zde byla patrná jeho orientace na celou kulturní frontu. Divadelní prkna, která sám okusil, však byla přeci jen jeho prioritou.

Myslel jsem si, že o něm vím dost – a ouha. Najednou mám v počítači ukázkou z básnické tvorby, kterou mi tajnůstkářsky zamlčel. Čtu si v nich a díky tomu vidím další Mariův profil, profil citlivého pozorovatele světa kolem sebe s neuvěřitelně pestrým jazykem. Milé, velmi milé překvapení, které koření život. Dík za to, protože bez koření by byl náš pobyt na Modré planetě k nestrávení – a také proto ho mám rád ! Přeji všem, kteří navštíví tuto knihu, aby vám následující stránky „chutnaly“ alespoň tak jako mně !!!

Štěpán Škorpil

Kulička

VYPRAVĚČ:

Kulička.

Skleněná kulička.

Je to kulaté, hladké, někdy kluzké a neprůhledné.

Skleněnky s láskou si hrají na ťakara.

Miliony lásek,

miliony skleněnek,

miliony důlků, jam a propastí.

Bílá hladká skleněnka je jak láska,

takhle mít jednu krásnou, kulatou

Se závistí hledívám na kluky, jak šprtají kuličky

a vzpomínám, jak to tehdy začalo.

Za co, řekla.

Mám jen kuličku.

Líbila se jí.

Poprvé jsem tehdy pocítil vzrušení.

Po roce bezesných nocí a cudně navoněných polibků

přišlo první rozčarování.

Ta první láska se pomilovala s kamarádem

a za hodinu.

Přestal jsem hrát kuličky!

„Mou alejí oběšenců“ prošla cudná dívka.

Musíš být chytřejší, poradil mi mozek.

Za rok něžných naléhání, obléhání a dobývání,

podlehla mým svodům a nechala se vzít za ruku.

Pak přišel chlap,

chlap lodník,

chlap, co nemá jméno,

a vzal si, co chtěl.

Činžáky byly jako koule,
auta měla tvar barevných koulí,
všechno mě drtilo skleněným chladem,
nedalo se s ničím kulatým pohnout
a i v očích mně vyrůstaly sklárny.

Jak vypadá láska?
Hrozen těl bloudící zatuchlou ulicí,
obchod se slastí, slabostí a utíkáním,
dupot hlav otupělých skleněných očí
a burčák té lepkavé samozřejmosti.

Vypadá láska jako
nenávist pohledů reklamních procházek,
lesk napudrovaných bouráků, baráků a dovolenkových riviér,
přehlídka snobských vrtochů v opojení parfému kdo víc, kdo dráž.

Je láska
hromádka zašlých fotek,
nahorklá pachuč vtipků těch rozmazaných okolo
a nic neříkající řeči pivních řečníků o laskavém čase.

Skleněňky s láskou si dál hrají na řakara.

Máte čas, zeptala se dívka.
Vezmi mne a čas za ruku, pak vejdi do mne.
Byla tam tma a nikým nenapsaný zákon :
odlož skleněňku, jež má vrásky,
to nejsi ty, jen se miluj.
Ráno bude zase mladá
a cit minula je v zítřku zachován.

V domě, kde číslo už neznám, se operace podařila.
Vzal jsem si kytaru a šel hledat tu svou skleněнку.
Kolik balkonů zde asi čeká na písničku vyznání.
Slova tu chodí prostorem a hledají své čtenáře.
Spiklenecky šumící stromy obtěžkané nocí
stavěly dům pro tichá slůvka a záchvěvy doteků
a svým uměním naslouchat rozdávaly laskavost.

Skleněanky se otvírají
a zalévají okamžik spojení
kutálením mimo tento svět.
Několik vteřin našeho bytí,
kdy vzniká společný pocit,
cosi navždy živé a vzpomínané,
něco v nás, čemu říkám „čistá láska“.

Jeden mladík tomu říkal jinak
a to bylo několikáté rozčarování.
Kolo štěstěny se roztočilo.
Já si vytáhl dva roky brožované minulosti,
on černý klín jejího těla.
Ze strany slosovatele
nebylo proti regulérnosti žádných námitek.
Bylinka kopance nemusí uzdravit.
Šel jsem do obchodu.
Za kačku skleněнку,
za kačku lásku.

Kuličky,
koule,
sexkoule,
Zeměkoule,
kutálí blbost skleněnou
a je mi z toho zima.

DRUHÝ ODPOVÍDÁ:

Dovol, abych se představil.
Jsem lidská nedokonalost
a život protéká trychtýřem mých očí.
Cítíš můj smích,
šťastný pláč oběšenců lásek,
zákeřnost vzrušení nad nahým tělem,
mé čekání na tvůj vzlykající průjem.
Prcháš,
toužíš po dokonalosti,
kdo však pozná tu průzračnou dámu bez chyb,
ztratí duši a zemře po mně žalem.
Jsem perla vzácná svou nedokonalostí.

VYPRAVĚČ:

A tak skleněnky s láskou hrají si na ťakara,
slova dál chodí prostorem
a čekají na překladatele.

TŘETÍ UZAVÍRÁ:

Dovolte, abych ještě něco dodal.
To, čemu všichni říkáme láska,
má v prožitcích každého z nás
jiný odstín něžností, vůní a pohledů,
ale také modřin na duši, nečekaných kopanců
a cestiček plných nastražených děr a příkopů.

Ve skutečné lásce jde všechno stranou,
a každá závora přes cestu je jen malá překážka.
Chtěl bych popsat tu zamilovanou gravitaci duše,
ten pocit, že do naší skleněny okolní svět nemůže,
ale mám pouta, kterými mě svazují chybějící slova.

Žít,
zažít,
prožít lásku
je doživotně vtištěno do nás.
Nepotkat lásku
a nepoznat tu směsici citů s vášní
se stane naší temnou, věčně živou jizvou.
Láska může být jak tisíce barev na paletě malíře,
malá, velká, kratičká, zoufalá, omamná, na život a na smrt,
ale na konci každé lásky by měl být náš děkovaný epitaf.

